वसुवर्म्मधरं दृष्ट्वा तं बालं हेमकुण्डलं। नामास्य वसुषेणेति ततश्चक्रुर्द्विजातयः। १०१५
एवं स सूतपुत्रत्वं जगामामितविक्रमः। वसुषेणइति ख्यातो वृषइत्येव च प्रभुः।
सूतस्य वृद्धेऽङ्गेषु श्रेष्ठः पुत्रः स वीर्य्यवान्। चारेण विदितश्चासीत् पृथया दिव्यवर्म्मभृत्।
सूतस्त्वधिरथः पुत्रं विवृद्धं समयेन तं। दृष्ट्वा प्रस्थापयामास पुरं वारणसाह्वयं।
तत्रोपसदनञ्चक्रे द्रोणस्येष्वस्त्रकर्म्मणि। सख्यं दुर्य्योधनेनैवमगमत् स च वीर्य्यवान्।
द्रोणात् कृपाच्च रामाच्च सोऽस्त्रग्रामञ्चतुर्व्विधं। लब्ध्वा लोकेऽभवत्ख्यातः परमेष्वासताङ्गतः। १०१०
सन्धाय धार्त्तराष्ट्रेण पार्थानां विप्रिये रतः। योद्धुमाशंसते नित्यं फाल्गुनेन महात्मना।
सदा हि तस्य स्पर्द्धासीदर्ज्जुनेन विशाम्पते। अर्ज्जुनस्य च कर्णेन यतो दृष्टो बभूव सः।
एतद्गुह्यं महाराज सूर्य्यस्यासीन्न संशयः। यः सूर्य्यसम्भवः कर्णः कुन्त्यां सूतकुले तदा।
तन्तु कुण्डलिनं दृष्ट्वा वर्म्मणा च समन्वितं। अवध्यं समरे मत्वा पर्य्यतप्यद्युधिष्ठिरः।
यदा च कर्णो राजेन्द्र भानुमन्तं दिवाकरं। स्तौति मध्यन्दिने प्राप्ते प्राञ्जलिः सलिलोत्थितः। १०१०५
तत्रैनमुपतिष्ठन्ति ब्राह्मणा धनहेतुना। नादेयं तस्य तत्काले किञ्चिदस्ति द्विजातिषु।
तमिन्द्रो ब्राह्मणो भूत्वा भिक्षां देहीत्युपस्थितः। स्वागतञ्चेति राधेयस्तमथ प्रत्यभाषत।
इति श्रीमहाभारते आरण्यपर्व्वणि कुण्डलाहरणपर्व्वणि राधाकर्णप्राप्तौ अष्टाधिकत्रिशतोऽध्यायः ॥ ३०८ ॥
॥ वैशम्पायन उवाच ॥ देवराजमनुप्राप्तं ब्राह्मणच्छद्मना वृतं। दृष्ट्वा स्वागतमित्याह न बुबोधास्य मानसं।
हिरण्यकण्ठीः प्रमदा ग्रामान् वा बहुगोकुलान्। किं ददानीति तं विप्रमुवाचाधिरथिस्ततः।
॥ ब्राह्मण उवाच ॥ हिरण्यकण्ठ्यः प्रमदा यच्चान्यत् प्रीतिवर्द्धनं। नाहं दत्तमिहेच्छामि तदर्थिभ्यः प्रदीयतां। १०१८०
यदेतत् सहजं वर्म्म कुण्डले च तवानघ। एतदुत्कृत्य मे देहि यदि सत्यव्रतो भवान्।
एतदिच्छाम्यहं क्षिप्रं त्वया दत्तं परन्तप। एष मे सर्व्वलाभानां लाभः परमको मतः।
॥ कर्ण उवाच ॥ अवनिं प्रमदा गाश्च निवापं बहुवार्षिकं। तत्ते विप्र प्रदास्यामि न तु वर्म्म सकुण्डलं।
॥ वैशम्पायन उवाच ॥ एवं बहुविधैर्व्वाक्यैर्याच्यमानः स तु द्विजः। कर्णेन भरतश्रेष्ठ नान्यं वरमयाचत।
सान्त्वितश्च यथाशक्ति पूजितश्च यथाविधि। न चान्यं स द्विजश्रेष्ठः कामयामास वै वरं। १०१८५
यदा नान्यं प्रवृणुते वरं वै द्विजसत्तमः। तदैनमब्रवीद्भूयो राधेयः प्रहसन्निव।
सहजं वर्म्म मे विप्र कुण्डले चामृतोद्भवे। तेनावध्योऽस्मि लोकेषु ततो नैतज्जहाम्यहं।
विशालं पृथिवीराज्यं चेमं निहतकण्टकं। प्रतिगृह्णीष्व मत्तस्त्वं साधु ब्राह्मणपुङ्गव।
कुण्डलाभ्यां विमुक्तोऽहं वर्म्मणा सहजेन च। गमनीयो भविष्यामि शत्रूणां द्विजसत्तम।
॥ वैशम्पायन उवाच ॥ यदाऽन्यं न वरं वव्रे भगवान् पाकशासनः। ततः प्रहस्य कर्णस्तं पुनरित्यब्रवीद्वचः। १०१९०
विदितो देवदेवेश प्रागेवासि मम प्रभो। न तु न्याय्यं मया दातुं तव शक्र वृथा वरं।
त्वं हि देवेश्वरः साक्षात् त्वया देयो वरो मम। अन्येषाञ्चैव भूतानामीश्वरो ह्यसि भूतकृत्।
यदि दास्यामि ते देव कुण्डले कवचन्तथा। वध्यतामुपयास्यामि त्वञ्च शक्रावहास्यतां।